

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 18 • год. ХСV • 30 септември 2016 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

ПАМЕТТА ЗА ПОДВИГА И МЪЧЕНИЧЕСТВОТО Е ВЕЧНА

Тракийският събор-поклонение
събра стотици в Аврен

Стотици тракийци се стекоха на 24 септември т.г. в пограничното кривопанско село Аврен да почетат паметта на посечените през 1913 г. от турския башибозук 42 жени, девойки и деца от с. Манастир и положиха венци и цветя пред паметника им в центъра на селото. Събра ги Тракийският женски събор-поклонение. Тук дойдоха и председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Преманов, областният управител в Кърджали Илия Илиев, кметът на Община Кривопан Сабихан Мехмед, членовете на Централното ръководство на СТДБ Петра Мечева, почетен председател на Тракийския женски съюз и председател на дружество „Одринска Тракия“ – Стара Загора, Румяна Вълчева, председател на Тракийския женски съюз и председател на тракийско дружество „Капитан Петко войвода“ – Варна и Тодор Ангелов – председател на Тракийския младежки съюз и председател на тракийско дружество „Екзарх Антим I“ – Бургас, председател на Регионалния съвет и на тракийското дружество „Димитър Маджаров“ в Кърджали Яни Янев, председатели на тракийски дружества от района и страната, представители на обществени организации и политически партии, гости от Гърция. Съборът-поклонение започна с църковна

служба в храм „Св. Никола Чудотворец“, а пред паметника отец Александър от Кривопан отслужи панихида в памет на жертвите от 1913 г. Преди тържественото откриване площадът се украси с пъстрите носии на танцьорките от състав „Силивряче“ при Общинския детски комплекс в Кривопан с ръководител Милка Узунова. Те изпълниха тракийски хора, след което хорът на тракийско дружество „Димитър Маджаров“ изпя песента „Манастирските девойки писнали, та заплакали...“, която беше преход към думите на почит и преклонение, които прозвучаха от микрофоните.

Тържествено откриване на събора-поклонение

защото в живота на българина радостта и мъката вървят ръка за ръка, каза тя. Без преклонението към историята и традициите не може да се гради днес бъдещето.

Думанли. Нека този паметник напомня, че националните вражди са гибелни за народите, а братското сътрудничество – тяхното светло бъдеще. После ораторката прочете имената на всичките невинни жени, девойки и деца, станали курбан за свободата на България и те прозвучаха като в тържествена заря-проверка, фамилиите се повтарят и потретват, за да разберат всички, че жертвите са най-обикновени хора, две-три поколения от семейство. – „Тъкмо те с кръвта си са писали мъченическата история на отечеството, която трябва да тачим, да почитаме, за да не забравяме, че „националните вражди са гибелни за народите“. Тъкмо те са заложили костите си в темелите на възкръсващата от пепелта и историческото небитие българска държавност – за да помним, че братското сътрудничество е светлото бъдеще на народите.

Идеята за издигането на паметника възниква през 30-те години на миналия век и е активно подкрепена и разработена от журналистката и народоведката Мара Михайлова, бежанка от гюмюрджинското село Чобанкьой, една от основателките на Тракийския женски съюз.

Слово произнесе д-р Елена Алекова, зам.- председател на Тракийския женски съюз: „Край прекрасното родопско село Аврен, в местността Мъгленик (или Думанли) през 1913 г. се случва нещо, което би следвало да се превърне в легенда. Но не се превръща. Вместо легенда, тук на 17 октомври 1964 г. е издигнат грандиозен паметник. На една от стените му четем: „През есента на 1913 г. 42 жени, девойки и деца от с. Манастир, Гюмюрджинско, бяха отвлечени от турския башибозук и след жестоки изтезания зверски избити в землището на с. Аврен, в местността

Деца-танцьорки от Кривопан

Кметът на село Аврен Милена Алекова поздрави съеляните си и гостите с двете събития: националния събор-поклонение пред жертвите от 1913 г. и селищния празник, които са разнородни само на пръв поглед, те са едно цяло,

Петра Мечева, Илия Илиев и Красимир Преманов

„БЪЛГАРСКИ ПОЩИ“
ЗАПОЧВАТ АБОНАМЕНТНАТА
КАМПАНИЯ ЗА 2017 г.
Вестник „Тракия“ –
каталожен номер 759
Не чакайте крайния срок.
Абонирайте се!

ПОЗИЦИЯТА НА СЪЮЗА ПРЕД ИЗБОРИТЕ

Разговор с Красимир
Преманов, председател
на Съюза на тракийските
дружества в България

РАЗГОВАРЯ ТОДОР КОРУЕВ

– Г-н Преманов, пред прага сме на президентските избори. Съюзът на тракийските дружества в България е непартийна гражданска организация, но не ѝ е безразлично кой ще е държавният глава. Съгласен ли сте?

– Още в началото на моя отговор искам да припомня завещаното ни от създателите на организацията послание, че ние не сме политическа, но не сме аполитична организация, защото взаимодействието с политическите и институционалните фактори за нашата организация е било винаги много важно, тъй като проблемът на тракийците, решаването на тракийската кауза зависи от доброто взаимодействие с тях. В този смисъл доброто взаимодействие с президентската институция имало до голяма степен решаващо значение доколко тракийските проблеми, защитата на тракийската кауза ще може да влязат като съществен елемент на политиката, която провежда българската държава и която отстоява държавният глава. Не можем да пренебрегнем факта, че в последните 10-15 години СТДБ винаги е изразявал своето отношение към кандидатите за президент. Ще припомня, че е имало период, когато се е инициирала номинация за кандидатура за президент от нашите колеги и ръководството на Съюза от тия години. Ние в момента не можем да определим нашето отношение към кандидатите, защото

не разполагаме с имената на всички номинирани. Със сигурност можем да заявим обаче, че изразяването на отношението към кандидатите е от изключителните компетенции на Централното ръководство на Съюза.

– Чуваме, че в някои тракийски дружества се спрват предпочитани имена измежду кандидатите.

– Всякакви такива начинания на местни тракийски дружества противоречат както на устава, така и на създадената практика в нашия съюз. И такива решения не могат да носят легитимен характер. Още на нашия отчетно-изборен форум заявихме, че бихме подкрепили този президент, който категорично се е приобщил към тракийската кауза, изповядва нейната същност и е готов да я защитава. За това за нас е много важно да научим всички кандидати, които ще влязат в предизборната битка. Ще предложим на нашето ръководство да поиска срещи с тях и след жив диалог с тях да уточним, коя е тази кандидатура, която отговаря на нашите критерии и изисквания. Формата на подкрепа ще бъде адекватна на същността на нашата организация и няма да променя така да се каже статуса ни на гражданска, непартийна, неправителствена патриотична организация.

– Както е известно има една частна инициатива за създаване на мемориален комплекс на Капитан Петко войвода в Гърция.

Продължава на 3-а стр.

Продължава на 2-а стр.

С ПЕСНИ И ТАНЦИ ЗА ЮБИЛЕЯ

При пълна зала протече тържественият концерт, посветен на 120 годишнината на тракийско дружество „Екзарх Антим I“. Стоотици тракийци и жители на Бургас се събраха в голямата зала на Военния клуб, за да отбележат заедно юбилея на организацията. Тодор Ангелов – председател на бургаското тракийско дружество, откри събитието с приветствено слово и поздрави всички присъстващи, както и официалните гости,

сред които бяха председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов, зам. кметката по култура и образование на Община Бургас Йорданка Ананиева, кметът на гр. Българово Йордан Йорданов и др.

За доброто настроение на зрителите се погрижиха участниците в професионален ансамбъл „Странджа“, които изнесоха богата фолклорна програма и заслужиха ова-

ции на публиката. В концерта участва и народният певец Манол Михайлов, който изпя някои от най-емблематичните си песни. Тържественото мероприятие завърши с химна на Странджа „Ясен месец“, който изпрати всички присъстващи на крака.

Изложба от снимки, посветени на различни събития от живота на бургаските тракийци, бе експонирана пред залата на концерта и напомни за някои от най-емблематичните

прояви през годината като – чествания на значими дати, официални делегации, участия във фолклорни събори и др.

Концертът и изложбата са част от мероприятията, посветени на 120 години от създаването на тракийско дружество в Бургас, което винаги се е борило за съхраняването на историческата истина за Тракия, развитие на тракийската духовност и опазване на тракийското наследство.

НА „КАМБАНИТЕ“ ЗВЪННА АРМЕНСКА КАМБАНА

На 23 септември по случай 25 години от провъзгласяване на независимостта на Армения (21 септември) в парковия комплекс на децата по света „Камбаните“ звънна и арменска камбана. Камбаната с надпис „Армения“ е дарение на Оник и Мадлена Полибасян. На тържеството

в комплекса „Камбаните“ присъства посланикът на Армения Армен Саргсян, тук бе и председателят на СТДБ Красимир Премянов. Хайгашот Агасян, който е и член на Върховния комитет на СТДБ, изпълни своя песен на арменски, за която вече е получил медал и диплом в Армения.

Продължение от 1-а стр.

ПАМЕТТА ЗА ПОДВИГА...

Идеята за организирането на Национален тракийски женски събор в с. Аврен се ражда на 23 март 2001 г. в Созопол, където се провежда Втория редовен конгрес на нововъзобновения Тракийски женски съюз с председател Петра Мечева (тя е тук, сред нас).

Паметният събор на това място, свързан с това историческо събитие, има непреодолим символически смисъл. От една страна, е курбан за свидните жертви. От друга страна, е памет за тях, увековечаване на имената им. Тъжните песни и тежките хора са сякаш отзвук от погребалните мистерии на древните траки, на селявали земите ни, които, изпращайки близките си в небитието, първо оплаквали раздялата, а после пирували – заради прекращаването им в безсмъртността.

В словото си д-р Ваня Стоянова, секретар на ТНИ, заяви: „Нищо в този топъл и слънчев есен ден, в това красиво и спокойно кътче на Родопите не подсказва, че някога то е било сцена на жестоки и страшни събития, че земята му е напоена с кръв и осяяна с кости. Нищо, освен човешката памет. Тя е, която съживява всяка година спомена за 42-те жени, девойки и деца от с. Манастир, Гюмюрджинско, отвлечени през есента на 1913 г. от турския башибозук, изтезавани, а после избити в землището на с. Аврен в местността „Думанли“.

Едва ли има друга година в но-

Поклон пред паметника

вата българска история като 1913, когато победите и пораженията, възторгът и покрусата, възходът и падението се сменят толкова скоро и оставят толкова трайни следи в съдбата ни като народ и държава. Още не е отминало опиянението от победата на българската армия, превзела Одринската крепост и радостта от сключения на 17 май 1913 г. в Лондон договор, с който Османската империя отстъпва на държавите от Балканския съюз територията на северозапад от линията Мидия-Енос, когато на 16 юни избухва Междусъюзническата война. Българските войски в Тракия са изтеглени в посока на Македония, оставяйки беззащитно българското население тук.

Междувременно, търсещата реванш Османска империя се възползва от създадената ситуация след „престъпното безумие“ на цар Фердинанд и в началото на

юли 1913 г., в нарушение на Лондонския договор, реокупира Източна Тракия, прогонвайки безмилостно и планомерно българското население от нея. Насилията се прехвърлят и на запад от река Марица, където изоставеното от българските войски и административни власти българско население е подложено на жестокости и гонения от башибозушките отряди, редовната османска войска и самообявилите се в средата на август 1913 г. гюмюрджински автономисти. Ударът е насочен срещу българските села в Беломорието, които не се подчиняват на автономисткото правителство. Сред тях е и непокорният Манастир. Едва на 5 септември, когато селото е нападнато за втори път, жителите му го напускат и в опит за спасение бягат към съседните села. Част от хората се крият в горите в продължение на 25 дни, когато ги намира преследващият ги башибозук. Петдесетте жени, деца и шестима въоръжени мъже отказват да се предадат и след разразилата се битка оцелелите българи успяват да пробият обсадата, за да потърсят помощ. Останалите 42 жени и деца са пленени и в течение на няколко месеца са държани скрити по околните села. Намерени са едва в средата на февруари 1914 г., жестоко избити и захвърлени в урва в землището на село Аврен. Близките им събират останките им и ги погребват в общ гроб. За тях българската общественост научава от съобщение във в. „Мир“ от 20 февруари 1914 г.

Безсмислената жестокост, на

която стават жертва тези тракийски жени и деца, неоправдана нито тогава, нито сега от каквито и да било геополитически кроежи или други рационални обяснения, не е останала без смисъл за нас, техните потомци. Тяхната гибел крещи срещу насилието и призовава към милосърдие и хуманност, към уважение на живота и достойнството на всяко човешко същество, без разлика на етнос и вяра и особено към жената – създателка на живота и детето – неговото продължение. Споменът за тях поддържа жива представата ни за това кои сме и защо сме такива, но също така мобилизира за добри дела – за солидарност и взаимна подкрепа, за добросъседство, разбирателство и съзидателен труд, в

Венци на признателност

името на бъдещето и живота тук, в това красиво и спокойно кътче на Родопите, в нашата Родина, която е една за всички.

Председателят на СТДБ Красимир Премянов предаде поздравите на всички тракийци към присъстващите и изрази задоволството от сътрудничеството с кмета на Община Крумовград и кмета на село Аврен, с които Тракийският женски съюз заедно организира тази национална проява. Тя почита паметта на 42-те манастирски жени, девойки и деца и ни се иска младото поколение да осъзнае подвига им, така ще се увери че нашата

родина е дала много жертви, за да я имаме днес. И те, младите като нейни граждани да работят за силна България, за нейния авторитет и просперитет, за достойно бъдеще, в името на което загинаха толкова много българи.

Кметът на Община Крумовград Сабижан Мехмед изтъкна, че историята ни дава правото да стъпваме гордо по тази земя, защото някои преди нас е дал живота си, за да можем да живеем достойно в мир, затова е нашата почит в този ден. Кратко приветствие поднесе и областният управител Илия Илиев, прочетено бе поздравително писмо на депутатката Цвета Караянева.

Бяха раздадени и награди от „Богородична стъпка 2016“. Петра Мечева връчи наградата-статуетка и диплом на читалище „Бяло море 1929“ – с. Черничево, Крумовградска община, а Красимир Премянов даде наградата на СТДБ, с нея е удостоено читалище „Родопски фар“ – Кърджали.

Поднесени бяха много цветя и венци, както от СТДБ, от Тракийския женски съюз, от Община Крумовград и кметството на село Аврен, от политическите партии и обществени организации. Най-многобройни бяха венците от тракийските дружества – Кърджали, Бургас, Варна, Крумовград, Момчилград, Хасково, Казанлък, Пловдив и др.

Концертната програма, в която участваха различни фолклорни състави, откриха домакините. Съставът за автентичен фолклор към читалище „Народни будители 1925“ в Аврен се представи само дни след като бе спечелил награда във фестивала за двугласно пеене в Неделино.

Отец Александър отслужи панихида

ВЕСКА ЛАМБОВА

Едно гостуване в старите български земи, в Одрин, при сина, преподавател по валдохорна в Тракийския университет. Един сън в топла лятна нощ и една мисъл след събуждането - да се претвори сънят в истина...

Родното село е окъпано от слънцето и потънало в топлината на лятната жегата. Трябва да се избере мястото, където сънят да се претвори в параклис. Решението е взето. Връщане назад няма. Нужни са хора, на които да се облегне в новото дело. Няма ги в началото. После идва и съпротивата от тези, на чиято помощ се е надявала. Преодоляна е, рамо за съдействие е намерено. Приятел в нужда се познава и той се появява. Подкрепата е сериозна. Първата копка е направена. Божиите наместници я благославят... Тухла по тухла, покрив, врата и прозорци, камбана! И вграден гвоздей от старата църква „Св.Св. Константин и Елена“ в Одрин, донесен от сина Христо...

Зад всичко остават изминалите в мисъл и действие благословени дни.

В топлия септемврийски ден площадът в село жуки като кошер. Отеква тържествен камбанен звън. Босилекът със светената вода ръси

ДА ОСТАВИШ СЛЕДА...

челата, устата целува Божия кръст. Сърцата преливат от радост.

А тя, жената, майката и дарителката на труда си, чака неспо-

койно благодарността, която не закъснява. Очите грейт от радост, ръцете се протягат за поздрав... Сънят е сбъднат! Мечтата е по-

стигната. Оставената следа е тук, сред селото – красив, кокетен, бял Божи храм! Християнски, с името на Пресвета Богородица... Заради

вярата българска. Да пребъде през вековете! Но и да се помнят имената на тези, които дават сърцето си, за да я запазят. И ще ги помним тези две имена – на Станка Тодорова Караниколова и на Светлин Андреев Стоев, двамата остречани, потомци на беломорски и шопски преселници, намерили пристан някога в малкото село Острец, сгушено под хълма с дъбова гора, в долината на лека Врана. Станка Караниколова, упоритата и борбена учителка по литература, от осанката на която лъха достояние, а от знанията ѝ се учат поколенията. Тя остави своята дан за родното село. В спокойствие ще изживява годините си, с чувството че и тя е дала нещо на света. Един параклис, една вяра, един завет към българите. За да ни има вечно! Светлин Андреев Стоев – новият остречански Кольо Фичето, увековечил паметта на родители и деди с построеното от него. И за гордост на потомците, които да знаят и пазят тази свята християнска вяра! За да ни има и нас!

ПЕТЪР КАЛИНОВ

„Най-тежкият грях“ – има такава приказка от Ангел Каралийчев. Оказва се, че в Божиите очи и на Божия кантар една отронена от окоето на слепец сълза тежи повече от чешма, мост и църква. Грешникът, който се мисли за праведен, накрая свежда глава и поема към пъкля. Приказката си е приказка, но понякога така е и в действителност. Трябва да внимава, когато градиш, за да не нараниш някого, който няма никакво намерение да се меша в градежа ти.

Някога един бяга от България. Бил е войник и на границата убива други две войничета. Бяга от родината си, бяга от дълга си, убива и отива някъде си, където да търси свобода, жизнен опит, а може би просто повече пари. След време се връща. Родината му прощава. Близките на убитите от него му прощават. Обаче нашият юнак не е уверен, че му е простено и започва да гради църква. Вероятно Всепрощаващият му прощава и този фалш, но човечецът продължава настоятелно да търси Прошката, без да признава греха си. Питам се, колко ли тежат отронените сълзи от очите на близките на жертвите му?

България обича истинските. Навремето професор Стайко Трифонов беше „страшилище“ за студентите. Преподаваше новата история на България. Носеше вехто синьо костюмче, изглеждаше строг и необщителен. Когато започваше да говори за България, очите му заблестяха. Когато сочеше земите, населявани в

ПРОФЕСОРЪТ

миналото от етнически българи, ръката му се плъзгаше по цялата ширина и дължина на географската карта на Европа, като закачаше част и от азиатския континент.

Професор Трифонов рядко се усмихваше, камо ли да се засмее. Говореше притеснен и натъжен за ставашото в страната ни през бурните години на прехода. Опитваше се да ни научи поне малко на патриотизма, който искрено и неподправено гореше в сърцето му. В действителност изпитите му бяха трудни само за напълно неподготвените студенти. Останалото бяха

женски писъци и истерии на първокурсници. Жалката легенда разправя, че някаква истерична мърла, скъсана на изпит заради собствената си глупост, е направила черна магия на професора. Глупавите суеверници виждат в тази още по-глупава легенда мистериозен знак. Истината е, че професор Трифонов си отива от грешния свят от обикновено за простосмъртните заболяване, огорчен от разпада на страната ни и загрижен за съдбата на останалото на тази територия малцинство с българско национално самосъзнание.

Вероятно Професорът е

бил голям грешник и вероятно го е „пипнала черната магия“ (вероятно поръчана при някой ходжа) на „праведната“ истерична мърла. Макар че от гледна точка на християнската вяра (невероятно, но факт – на територията България все още има остатъци християнско население!), това си е направо малко вероятно.

Аз знам само, че колкото и да е бил грешен, Стайко Трифонов е истински праведник в сравнение с юдите, които продадоха и предадоха

България за много по-малко от 30 сребърника!

Знам и вярвам, че Господ не понася еднакво черната магия и глупавите суеверници!

Убеден съм, че сълзите на скъсаните глупави студентки не са сълзата, отронена от окоето на слепеца. За да знаеш, трябва да учиш! Прости ни, Професоре, глупостта и почивай в мир!

Авторът на есето е журналист, блогър, бил е студент на проф. Стайко

Трифонов. Текстът ни дава възможност до си спомним за изтъкнатия български историк, учен от голям мащаб, потомък на тракийски бежанци, изследовател на тракийската съдба и защитник на тракийската кауза.

ПОЗИЦИЯТА НА СЪЮЗА ПЕРЕД ИЗБОРИТЕ

Продължение от 1-а стр.

Какво е отношението на Съюза към тази идея?

Да припомним, че този въпрос има огромна предистория, правени са много усилия да осигурим в родното място на Капитан Петко войвода – Доганхисар, сега Есими, негов паметник и паметна плоча на родната му къща. Отчитайки, че тези въпроси от гръцка страна се решават на национално равнище, не е било постигнато споразумение чрез публична собственост да се отреди място за тази цел. Тогава е направен компромис – в частен имот на гражданин на Гърция да се сложи паметник, който, за да посетиш трябва да минеш през хотела и ресторанта на този собственик. А за нас това е определен тип комерсиализиране и ограничава

възможностите на българите да контактуват с паметника. Новата инициатива върви по същия път – в честния имот да се изгради мемориален комплекс и вече се събират пари за нещо неосъществимо по формата, която ние сме искали да се случи. Нашите усилия за взаимодействие на българското и гръцкото външно министерство ще продължат, защото ние искаме ново решение на качествено нова основа, да не повтаряме старото. Отнасяме се с уважение към всички начинания, които са свързани с Петко войвода, но те трябва да се случат по реда, който е предвиден в двустранните отношения между България и Гърция. Инициаторите, запазвайки патриотичната дух на инициативата трябва да се съобразят с реалностите и да

отчитат възможностите, които има за уреждане по достоен ред на този въпрос. На този етап ние смятаме, че е възможно с усилията на тракийци да подкрепяме инициативата на нашия уважаван тракийски деец Маргарит Петров, председател на тракийското дружество в Харманли и член на Върховния комитет със собствени средства да възстанови основите на родната къща на Капитан Петко войвода, за да можем там да монтираме отново паметната плоча, указваща, къде се е родил националният ни герой. Искам да уверя тракийци, че правим всичко възможно да защитаваме честта и достойнството на нашия патрон, с което следваме усилията на г-н Костадин Карамитрев и възродителите на тракийския съюз по тази тема.

ПИШМАН УЧЕНИ СЕЯТ РАЗЕДИНЕНИЕ И ОМРАЗА

Излезе сборник за лъжите,
фалшификациите и спекулациите
за българите мохамедани

Лъжите и заблудите за небългарския произход на ислямизирани българи не са от днес и от вчера. През последните няколко години се появиха издания и публикации на псевдоучени и лаици историци, които се стремят да ни внушат своите теории за тяхната небългарска родова същност. Такива „автори“ като Салих Бозов, Ефрем Моллов, Мехмед Дорсунски, проф. Хюсеин Мемисоглу, Никола Чуралски, Емел Балъкчи и други в своите писания като правило не споменават върху основата на какво изграждат своите тези, нямат справочен апарат, не посочват исторически източници, документи, иски данни, а се позовават само на спомени и анкети с информатори на пределна възраст, които по памет съобщават какво са чули или им са разказали техните дядовци и баби. На конференции и симпозиуми докладчици – наши и от чужбина, също представят неприемливи теории, основавайки се на писанията на такива „автори“ като посочените. Но, както пише съставителят Александър Маринов, историята не се пише само по спомени и анкети. Истината се доказва с документи, господа, а не на основата на чуто и разказано, измислено и фантазирано.

Изданията от този род, лъжите и измислиците в тях всяват смут и объркване в обществото и фактически спомагат за разединение и омраза между религиозните общности. Кому е нужно това? Кой разваля „комшулука“ между живеещите и днес заедно мирни и сговорчиви хора?

С всичко това се занимава сборникът със статии, бележки, научни доклади и писма, който се нарича „Българите мохамедани. Лъжи и спекулации“. – първа част. Сборникът е издание на Сдружение Дружба „Родина“ и ТАНГРА ТанНаркРа ИД. Вместо предговор на книгата е поместена статията на д-р Елена Алекова „Проф. д-р Хюсеин Мемисоглу – носител на жълтата фланелка“. Проф. Мемисоглу е един от историците папараци, един от пишман

умниците, който използват „помашки синдром“, което едва ли прави без инвестиция. А кой е този автор на измислена теория за произхода на българите мохамедани – роден в с. Коялоба, Кърджалийско, член на БКП, доцента във ВМЕИ „Вл. И. Ленин“, където преподава История на БКП, автор на книги за участието на турското население в България в борбата против фашизма и в строителството на социализма. А сега вече е в новароля – в Анкарския университет. Със силата на документите авторката разбива на пух и прах всички теории на Мемисоглу. За произхода на българите мохамедани, за „помашкия език“, за „побългаряването“ на помациите.

В основния раздел на книгата „Извори“ са поместени статии на ст. н. с. д-р Игнат Минков („Българите

мохамедани в усилията за мултиетническо преструктуриране на българското общество“), на доц. д-р Георги Митринов (за измислиците на Мехмед Дорсунски в книгата „История на ахрянците (помациите)“ и за спекулациите в книгата на Евгения Иванова „Отхвърлените приобщени“), на доц. д-р Христо Гиневски (за фалшификациите в книгите на Петър Янов, Салих Бозов и Исмен Реджепов), на Александър Маринов (за книгата на Салих Бозов „В името на името“ и др.). Тук се публикувани и материали, които описват какви документи има за българите мохамедани в историческите изследвания и в архивите, автори са им проф. д-р Петър Петров и Александър Арнаудов.

В главата „Българите мохамедани и войните за осво-

бождение“ са събрани статии и доклади, посветени както на участието на т. нар. „помаци“ във войните, така и на лъжите и измислиците на псевдоучените. Интерес представлява интервюто с акад. Георги Марков, както и статии на доц. д-р Христо Гиневски, доц. д-р Георги Митринов, д-р Елена Алекова, а есетата на Велислава Дърева и Лизбет Любенова засилват емоционалния характер на полемиката.

За спекулациите с Дружба „Родина“ пишат чл. -кор Стоян Михайлов и Зоя Начева. На събитията от 70-те години и лъжите за тях са посветени аргументираните текстове на Живко Сахатчиев и Анета Тодорова.

В последната глава „В наше време“ най-активен участник е акад. Георги Марков. Той заявява: „Няма да чакаме талибани да гър-

БЪЛГАРИТЕ МОХАМЕДАНИ

ЛЪЖИ И
СПЕКУЛАЦИИ.

ПЪРВА ЧАСТ

мат“, големият историк е убеден, че „ако учените мълчат за фалшификациите за произхода на българите мохамедани, резултатите ще са като в Босна – клада се християни и мюсюлмани, затова държавата да се намеси“. И той доказва, че не мълчи срещу лъжите, в друго

интервю заявява: „Евгения Иванова продава Отечеството“. На тази историчка и нейния антибългарски опус е посветено и писмото до нея от Живко Сахатчиев от Якоруда. За антибългарщината в книгата на Евгения Иванова подробно и задълбочено пише и чл.-кор. Стоян Михайлов. На т. нар.

Европейски институт „Помак“ и неговите отродителски дела са посветени статиите и бележките на д-р Елена Алекова, Светослав Минчев, Сийка Кетева, доц. д-р Христо Гиневски и др., и ярките есета на публицистката Велислава Дърева: Полетът на пчеларя“.

Няколко от текстовете в този раздел са посветени на мюсюлманската забрадка. Христо П. Беров пита: „Дрехите ли правят вярта, или кой крои

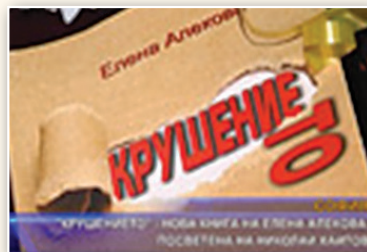
и шие догмата?

С интерес ще очакваме втория том на този сборник, чиято цел е високопатристично българска и нейното веру е истината, която е най-доброто противоядие срещу опитите за обезбългаряване и отродяване.

ЕЛЕНА АЛЕКОВА НАПИСА СВОЯ ИСТОРИЯ НА СБП

Посвети я на Николай Хайтов

В Централния военен клуб на 20 септември бе представена новата книга на д-р Елена Алекова „Крушението. Към историята на СБП 1990-2016 г.“. Както винаги към книгите на известната поетеса и публицистка с ярък народностен дух (тя е и член на Върховния комитет на СТДБ) интересът е голям – залата бе пълна. Но авторката в уводните си думи обясни, че още с излизането си книгата е посрещната на нож от председателя на СБП и от негови приближени, но публикуваните отрицателни отзиви изиграха ролята на реклама. Елена Алекова заяви, че днес ни е нужен примерът на Николай Хайтов и посвещава книгата си на него, защото и сега продължават да го нападат, макар че той спаси СБП в най-трудното време. Цялата ми книга е спомен за него и с нея развенчавам нападките срещу него. В първата част „Сеячът на безсмъртие“ авторката качествява творчеството му като

последната засега крепост на българщината в нашата книжовност.

Книгата е сборник от публицистични статии, есета, спомени, изказвания, отзиви, коментари, анализи и бележки, публикувани във вестници, списания, научни сборници и електронни издания от 90-те години на миналия век до наши дни.

Водещата Галя Асенова даде думата на актьора Валентин Николов, който прочете една от публицистичните статии и така подкрепи позицията на авторката. Йордан Каменов започна своето изказване с твърдението, че писа-

телят всъщност е сбор от неговите книги. Това се отнася и за Елена Алекова. Интересно е, първо тя е

написала „Крушението“, а после е добавила другите части, за да се стигне до нейната цялост. Тя е писала тази книга двайсет години, в известен смисъл тя е дете на съюзния живот на писателите. Това не е смехотворна история на СБП за периода на прехода, но е най-истинската му история. Побързаха да обвинят книгата, че сеела омраза. Не, това е книга на любовта, защото СБП загуби традицията, преди е имало грижа за писателя, за неговите творби, за издаването им и как те за стигнат до читателя. Сега СБП няма ясни цели, няма никакво влияние в обществото, писателят загуби своя авторитет. Книгата е книга на болката, тя е сериозно произведение, защото е органична творба – органични са сюжетите, органично е присъствието на автора.

Поетът Атанас Капралов прогнозира, че книгата на Елена Алекова вероятно ще провокира доста високи вълнения и подводни течения в писателското море..

ХРИСТО
ТЕПАВИЧАРОВ

Любомир Шопов говори с факти за истината. А фактите са като ярките звезди, облаците могат да ги закрийт временно, но не и да ги изличат от небосклона. Лъжите и клеветите, разпространявани от неудачниците и неуспелите да се изкачат по стълбицата на властта преди 1989 г., гарнираха политическата си неграмотност с подлост и лицемерие при овладяване и налагане на т.нар. демократична власт и безпорядък. Резултатът е очевиден – ликвидирание на държавността в България.

Книгата „Турският въпрос и държавната сигурност“ е своеобразна изповед на посланик Любомир Шопов за преживяното, надживяното и недоживяното, на шанса и несдобнатия блян за по-добро и справедливо общество.

Но що е държавна сигурност? И защо Турция?

Държавна сигурност е механизъм на властта, за осигуряване на ред, спокойствие, независимост, суверенитет и просперитет на населението в държавата. Държавна сигурност е механизъм за определяне и подбор на съюзниците и идентифициране на потенциалните заплахи при преследване на националните интереси и определяне на националните приоритети.

А защо Турция? Защото основната заплаха за българската независимост, суверенитет, развитие, поддържане на вътрешен ред и законност в страната е Турция. В книгата си Шопов доказва това и всеки, който има претенции или амбиции, дори и да няма капацитет и подготовка да упражнява някаква власт в българската администрация – от министър-председателя до разсилния в селското кметство – трябва не да прочете, а да препрочита книгата на Шопов и никога да не забравя, че случилото се и описано е не история на миналите няколко десетилетия, а програма за действие в бъдеще на турската държавна сигурност и външнополитическа доктрина в отношенията с България и на Балканите. Дали основният външнополитически съюзник ще се казва Русия, Америка, Германия, Сърбия или Турция, ще преценява Държавна сигурност в зависимост от необходимите и достъпните средства за постигане на националните идеали, а не държавната глава, без собствен врат или политолога и социолога Мунчо.

Третата българска държава се появява на картата на съвременна Европа само на книга в Сан-Стефанския

РАЗПРАВАТА С ТРАКИЙСКИТЕ БЪЛГАРИ Е ГЕНОЦИД

Размисли за книгата на Любомир Шопов
„Турският въпрос и държавната сигурност“

мирен договор, подписан от воювалите Русия и Турция и оспорен от западните сили наблюдатели – Обединеното кралство, Австро-Унгария, Италия и Франция, които предизвикват ревизия и осуетяват предвиденото освобождение и обединение на българската народност в обитаваните от нея земи в границите на османския султанат. На прицел е главно България. Защо? За да се попречи на Русия да се възползва от обявения открит статут за корабоплаване през Проливите в мирно и военно време, да продължи контрола на Обединеното кралство на морските пътища, да се възпрепятства излаза на Русия на Бяло море чрез българска Беломорска Тракия, за да се удовлетворят апетитите на Австро-Унгария за излаз на Бяло море чрез завладяване на Македония и Солун. Всички съседи на България са доволни от разпада на Сан Стефано, представят претенции и получават български градове и територии, с едно изключение – Румъния. Тя възразява срещу отнемането на Южна Бесарабия в полза на Русия и компенсацията на тази територия със Северна Добруджа под предлог, че се „нарушава целостта на румънския народ, тъй като получава чужди земи с чуждо население“.

Днес, 150 години след Берлинския конгрес от 1878, същите „Велики сили“ ни преподават моралните евроатлантически ценности на демокрацията, но преследваните цели остават същите – **контрол и подчинение на балканските аборигени на имперските им евроатлантически домогвания и интереси.**

В тази книга ще прочетете **имената на предателите,**

а няма да се опитвате да ги разпознавате само по миризмата, както се случва често с гузната съвест, когато реши да прояви доблест...

На коя балканска държава разчита западният евроатлантизъм, за да държи Балканите в зависимост и подчинение? На Турция, разбира се, най-силният и надеж-

ден член на НАТО в района. За какво още разчита Западът на Турция? За противопоставянето на Русия и ликвидиране влиянието ѝ на Балканите и в частност в България. Какъв е интересът на България – да възстанови турското робство, или да продължи руско-турската освободителна война и да я доведе до край, до национална независимост на българските земи? На този въпрос Шопов дава изчерпателен отговор в своето изследване и всеки изкушен от тази тематика заслужава да го открие за себе си.

Цяла глава в книгата е посветена на т.нар. „руска окупация“ на България. Правното основание за спекулациите на тази тема са членове 7 и 8 от Санстефанския договор, в който се предвижда турското управление да бъде заменено с временната руска „окупационна“ администрация за срок от две години. С член 22 на Берлинския договор този срок е намален на 9 месеца. Дори западните покровители на Османската империя от края на 19 век са приели за нормално след загубата на войната турската администрация да се изтегли от освободените български земи и да бъде заменена от руска администрация до изграждането на български властови структури.

България остава васална на Турция държава. Някой трябва да подготви българската администрация за управление на страната и това биха могли да бъдат или Турция, или Русия. Турция е изтласкана от българските земи, тя губи войната и смирът на Сан Стефанския и Берлинския договори е свободна от Турция България, а не от Русия. Русия е победител, тя по право трябва да организира администрацията на новата държава. Русия има геостратегически интереси в района, които далеч не се изчерпват с България. Тя не би могла да допусне реставрация на османската власт в България и взема мерки това да не се случи. Какво по-нормално? Освен това българската интелигенция и възрожденци се нуждаят от руската подкрепа, от нейния опит и защита, от нейния

съюз, за да се противопоставят на исканията на съседите и на алчните Англия и Австро-Унгария, всяка от които се борят за влияние и земи на Балканите.

Освобождението и неговите въпроси

Руската канцелария в България се ръководи от княз Владимир Черкасски, а в екипа му участват видни българи, които трябва да поемат управлението. Между тях са Найдено Геров, Марин Дринов, Тодор Бурмов, Тодор Икономов и др.

Чрез разделянето на България на конгреса в Берлин на Княжество и Източна Румелия, Турция си възстановява влиянието в Тракия и започва да прави сметки за останалите загубени във войната територии. На кого в тази обстановка би могла да разчита и да заложи България? Едно е жалко, че руската окупация не се разпростира веднага върху земите по Санстефанския договор и Русия не остана достатъчно дълго „окупатор“, за да осигури нормалното им управление от българската администрация и до днес. Ако го беше сторила, днес нямаше да се налага да разменя обидата и предизвикателствата от сваляния над сирийска територия руски самолет и разстрела на руски пилоти срещу унизителните и обидни извинения на Ердоган за подлото си и арогантно поведение на повярвал в своето всемогъщество Калигула.

Повод за използването на разпоредбата за „руската окупация“ като аргумент в ширещата се шизофренна русофобия сред някои пробудили се български демократи са думите, приписвани на Захари Стоянов, че който ни е освободил, той ще ни пороби. Едва ли му е било лесно на Захари, но е било значително по-безопасно, да се скатава, когато хвърчат искри, да върви и описва събитията и да намира маана на някои от онези, които са жертвали живота си за свободата на България. Думите, които се приписват на Захари Стоянов, са цитат от книгата му „Васил Левски (дяконът).

Черти из живота му“ (стр. 81), издадена в Пловдив през 1883 година. „Той, който ни освободи, той ще да ни и пороби“ пише Левски в предсмъртното си писмо. И посланието не може да бъде друго освен едно – не разчитайте на чужда помощ, сами се борете за собствена си свобода.

Войводите, които последваха съветите му, оставиха костите си по Балкана. И още нещо. Левски ясно посочва на кого не трябва да се разчита в борбата за освобождение на отечеството, като продължава: „Ако допуснете утре, когато сте вече свободни, да ви управляват днешните турски меке-рета и разните му ляхвари и чорбаджии, които и днес ви грабят най-безжалостно, то по-добре да си останем под сянката на султана“.

България е била под византийско, под турско, но никога под руско робство. Русия не се нуждае от поробена, а от силна и независима България, от България в естествените си исторически граници на желан, необходим и достоен партньор и съюзник. Изборът на съюзници и еднотипни измежду съседните ни страни не е голям, исторически се свежда до две държава – Русия или Турция.

Отговорът на въпроса

кой е естественият стратегически съюзник на България

в района на Балканите едва ли би затруднил българина? Ако на някой не му харесва свободата, извоювана с помощта на Русия, може да действа сам – без гащи на заден ход към Анадола!

Ако Левски е имал предвид българите, наредили се на хранилката на поробителя, ако Захари Стоянов е трябвало да лъкагуши между оцелелите и загинали борци срещу турското робство, не

такъв е случаят с българския президент Плевнелиев, който в пристъп на терминален раков синдром „антирусизъм“, на 18 март 2016 година в Народното събрание заяви: „Нека винаги помним и следваме Апостола на свободата, който искаше да се освободим сами, а не някой друг да идва да ни освобождава, защото „който ни освободи, той ще ни пороби“. С кого ще работи заедно, кой е общият и частният национален интерес, за който призовава да работим, от какво ще се освобождаваме сами през 2016 година, кой иска да ни освобождава и от какво, за да ни поробва, са въпроси, които се нуждаят не от отговори, а от клинично изследване.

С Освобождението в българо-турските отношения остро се поставят редица въпроси, които и до днес търсят своето решение, според анализа и изследванията на Шопов, като този за останалите да живеят по българските земи български граждани мюсюлмани, някои от които и днес не знаят български, македонския въпрос, църковния въпрос, изселническия въпрос, геноцида над тракийските българи.

Въпросът за привиждането на именната система по българските земи с традицията и обичая и промяната на турските имена съгласно българската именна система занимава българските управляващи среди от Освобождението до днес.

Продължава на стр. 6

Продължение от 5-а стр.

В Турция именната система се регламентира от „Закона за фамилияните имена“, „Закона за гражданските въпроси“ № 1720 и Инструкции за фамилияните имена. „Не могат да се поставят имена, които не отговарят на националната ни култура, на моралните норми, на обичаите и традициите, които притесняват общественото мнение“, гласи член 16, параграф 4 на закона. В продължение на столетие Турция се опитва да принуди България да признае наличието на „турско малцинство в България“, малцинствени права, и правото на Турция да се грижи за него! Но ако по конституция турчин е само онзи, който е турски гражданин, то живеещите в България лица, определящи се като малцинства, по какъв критерий биха могли да бъдат наречени турци, за да се признаят права на Турция да се грижи за тях? Съгласно Наказателния кодекс на Турция, член 66, ал. 1 „който е свързан с гражданството с турската държава е турчин“.

При търсенето на приемливи решения България е изхождала от разбирането, че се касае за материя, засягаща личните права и достойнство на гражданите, които трябва да се уважават до онзи момент, в който те не се превърнат в политически въпрос в отношенията между двете държави, застрашаващи единството на нацията и българската национална сигурност.

На базата на принципите от международното право

Според посланик Шопов през втората половина на 20 век последователната българска позиция се свежда до следното: готови сме да водим диалог по всички въпроси от взаимен интерес на базата на взаимно уважение, ненамеса във вътрешните работи и спазване на съществуващите споразумения и реалности. По наше скромно мнение, това са принципи на международното право, които държавите трябва да съблюдават в отношенията си по всяко време безусловно. Отбелязва се, че няма договор, с който да се признава наличието на турско малцинство в България, от който да произтичат някакви права или задължения за една или другата страна. Въпросът е това означава ли, че малцинство не може да съществува и без договор? Основното в случая е, че няма малцинство, защото няма турци в България, съгласно турската конституция, защото лицата, които са „нарочени“ да бъдат турско малцинство, са родени в България, а не в Турция, защото родените в България са български граждани и ако изповядват исляма, това не ги прави малцинство сред българските граждани.

България не е присъединявала, нито окупира турска територия, населена с турски граждани, които на това основание да черпят права за своя произход за разлика от тракийските българи, които бяха избити и прогонени от домовете си и кърши от Турция продължава.

Изключително сериозно внимание заслужава изводът на

РАЗПРАВАТА С ТРАКИЙСКИТЕ БЪЛГАРИ...

Шопов, в резултат на добросъвестно изследване на фактите, че по отношение на тракийските българи е извършен геноцид от турската държава, съгласно критериите, формулирани в Конвенцията за предотвратяване (а не „предупреждение“, както е цитирана в книгата) и наказване на престъпление – геноцид от 1948 година. Геноцидът е престъпление, съгласно международното право, за което са отговорни държавите и управляващите ги, в случая с тракийските българи – Османската империя, която е международно отговорна и за арменския, и за геноцида срещу понтийските гърци и за асирийския геноцид, извършени през второто десетилетие на 20 век. Съгласно член 1 на Конвенцията за неприлагане на давност по отношение на военните престъпления и престъпленията против човечеството от 1968 година, давност не се прилага по отношение на престъплението геноцид, независимо от времето кога е било извършено и без значение дали действията на управляващите по това време турски власти, на редовната войска, на башибозука и на въоръжените банди представляват нарушение на вътрешното турско право. Отговорност за унищожаването и прогонването на тракийските българи от териториите, които са заемали като обособена група от българския народ, днес носи турската държава, като правопреемник на Османския султанат. Тя дължи на оцелелите наследници на тракийските българи не компенсация – за геноцид няма компенсация, той няма цена, – а незабавно освобождаване на заграбените земи и домове, предаване владенията и управлението на територията на цяла Източна Тракия на коренното ѝ население. Заинтересовани в случая са не само тракийските българи и техните наследници, не само държавата България и нейното управление, а цялото човечество, което съгласно действащото международно право е призвано да следи за утвърждаване принципа на неприлагане на давност по отношение на престъплението против човечеството геноцид и за осигуряване на универсалното му приложение.

Всяко българско правителство, независимо в какъв цвят се боядисва, трябва на висок глас и в името на българската нация да обяви разправата с тракийските българи за геноцид и да ангажира отговорността на турската държава съгласно действащото международно право, а не, както наричащото се българско правителство на ГЕРБ, да препраща тракийците да търсят и очакват правосъдие

от турските съдилища!

Държава, извършила геноцид срещу няколко народности, няма място сред цивилизованите държави нито в Европа, нито в Азия, нито в Африка и докато не се извини и не възстанови нанесените щети, доколкото това е възможно и приемливо, трябва да остане на позорния стълб на престъпниците срещу човечеството.

Заплаха за българската национална сигурност

е не самото съществуване на турската държава, а нейната неоосманска външнополитическа доктрина по отношение на България, която в продължение на повече от век се провежда от държавното управление на страната и основно от турската държавна сигурност – разпознаване и контраузнаване – чийто девиз е „една религия – една нация – една държава“. Шопов, въз основа на изключително богат, доскоро секретен, документален материал, показва методите на действо, последваните цели и използваните за постигането им средства.

Крайната и неизменна цел е ликвидирането на България като суверенна, независима, свободна държава, като равноправен на Турция съсед. За постигане на тази цел в България упорито и системно се изгражда, поддържа и финансира „пета колона“ от про-турски националисти или платени предатели, чиято дейност се афишира като постижение на демокрацията и се нарича „български етнически модел“. Знайте и помнете дами и господа, ГЕРБери, водата във вазата Борисов е на пресъхване!

От Освобождението до днес се държи открит тлар. изселнически въпрос. Стриктно се следват указанията на Ататюрк: „турската раззаванателна политика в България е неделима от турската малцинствена и изселническа политика. Изселническият проблем трябва да съществува винаги, но никога да не бъде решен окончателно“. Целта е създаването на условия за образуване на автономни области с компактно българско мюсюлманско население на територията на България и в подходящ момент – присъединяването им към Турция по примера на Северен Кипър; федерализиране на България като възможна опция, с право на Турция да се грижи за правата и интересите на мюсюлманските малцинства чрез налагане на турския език като майчин и евентуално официален в България, управление на мюсюлманските институции в България директно от Анкара чрез създаване на единно религиозно пространство, чрез духовници – турски граждани, набирани и

• Любомир Шопов

изпращани в България от Комитета по религиозни въпроси на Турция (Диянет), чрез налагане на турската именна традиция в България, участие в българския политически живот чрез партии, създадени на етно-религиозен принцип.

Верен на заветите на Ататюрк, проф. Ахмет Давутоглу в неговия труд „Стратегическа дълбочина“ препоръчва да се наблюдават постоянно проблемите на Балканите „с цел да се държи под непрекъснат контрол пулсът на България“. Това, по думите на президента на Турция Реджеп Ердоган, днес означава: „...да отидем там, където са били дедите ни... Движи ни духът, който е бил в основата на Османската империя...“

Методите за постигане на тези цели

са вербуване на шпиони и предатели, между които ще прочетете и името на генерал-полковник Христо Попов, генерален инспектор на българската армия. Провеждане на дипломация, спекулираща със и експлоатираща традиционните страхове на евроатлантическите „съюзници“ от руско проникване на юг към топлите морета чрез Балканите.

България използва всеки повод и възможност да противодейства на агресивната и враждебна турска политика. Водят се разговори, подписват се декларации и комюникета, търсят се съюзници, разсейват се съмнения. По примера на Турция към края на 80-те години България реши да наложи българската именна система, която засегна главно българските граждани с турски имена. Това бе един позакъснял, но жизнено необходим отговор на турската културно-религиозна агресия срещу България. Събитията се развиха главно бързо и се стигна до явлението, познато като „голямата екскурзия“. Според заключенията на Шопов, този процес предизвика напрежение в Турция, тъй като изселниците бяха посрещнати не като „сънародници“, а като заложници, като инструмент за бъдещ натиск върху България, чийто потенциал бе използван 100 процента. Изключително точни са констатациите за съпадението на интересите на Михаил Горбачов, на Роналд Рейгън и Джордж Буш, поел президент-

ството на САЩ през януари 1989 година, представявани от посланиците Виктор Шаранов и Сол Полански в България, за организиране на заговор срещу Тодор Живков. Изпълнители и претенденти за върховната държавна и партийна власт сред управлявалите десетилетия държавата висши български политици изненадващо не липсваха. Все членове и кандидат-членове на Политбюро – Петър Младенов, Андрей Луканов, Александър Лилков, все заслужили храненици на Тодор Живков. Тодор Живков, видимо изморен и обезсърчен, не се съпротивлява, примирява се и се оставя на течението на събитията. Последвалите 10 ноември 1989 година няколко месеца бележат края на българската национално ориентирана външна политика на Балканите и началото на зависимостта на България от Турция за десетилетия в бъдеще.

Пред ръководния състав на МВР, на 28 декември 1989 г., Александър Лилков осъжда „възродителния процес“ като груба грешка и обвинява ДС за всички неудачи в държавата. Така хората, гарантирали независимостта и сигурността на държавата, стават излишни. За съжаление всичко свършва с освирквания на оратора вместо с арести на заговорниците и тяхното близко обкръжение, разследвано за злоупотреби, кражби и корупция.

На 4 март 1990 г. Народното събрание приема закон за имената на българските граждани, с който на практика се възстановяват турските имена; за няколко месеца са уволнени от министъра на вътрешните работи Атанас Семерджиев и неговите помощници 14 000 служители и всички работки за кражби и изнесени на Запад милиони долари от новопокръстените демократи са спрени! Семерджиев е армейски генерал, чужд на системата за сигурност, и му бе безразлично кого уволнява. Но в разправата със службите за национална сигурност участваха и служители, които бяха част от тях, които в продължение на десетилетия ги изграждаха и се гордееха с постиженията им и които жертваха колегите си в името на...

Разграбването започна и нямаше кой да го спре!

Властта попадна в ръцете на аматьори, спекуланти, кра-

дци, невежи или нечистоплътни авантюристи и политически тартюфовци.

Трупаният с десетилетия професионализъм, опит, знания, умения да се идентифицира във всеки даден момент и да се отстоява националният интерес, е пропилян и унищожен за дни. Кръвната система на държавата, държавна сигурност, без която няма жизнен организъм, е ликвидирана и този процес е документиран и проследен по дни, а в някои случаи и по часове. Не без притеснение Шопов споменава някои от имената на „комунисти-социалисти-демократи“, взели активно участие в процеса на активно ликвидиране на независимата българска държава.

Това не е обикновено престъпление, това е престъпление срещу човечеството, срещу българската нация, за което няма давност и не трябва да остане безнаказано. Не бива да се позволява виновниците да се скрият зад изминалото време и късата памет. Приемането на Закона за досетата унищожена доверие в България, в нейните дипломатически представители и политици. Кой би се доверил на българин, който изпитва мазохистично удоволствие да злепоставя и клевети сънародниците си?

За съжаление български майки, с обич и любов са отглеждали индивиди като Евгени Михайлов, Методи Андреев, Филип Димитров, Мартин Димитров, Надежда Михайлова, Асен Агов, Екатерина Михайлова, Едвин Сугарев, Александър Йорданов, Евгений Дайнов, Антон Тодоров и други от същата порода, които при всяко появяване на малкия екран изграждат образ на България, от който всеки нормален българин би се срамувал и погнусил.

Прочитайки книгата на посланик Любомир Шопов, безусловно се налага отговора на въпроса, който всеки си задава – всъщност кой бе недоволен от работата на ДС и защо с такъв хъс бе ликвидирана и оплюта? И отговорът е елементарен. Предателите, техните приятели и близки, чиито имена ще прочетете, поставили се в служба на чужди разузнавания и специални служби, работили активно срещу сигурността и независимостта на България. Саботьорите и висши държавни чиновници, разкрити от ДС и разследвани за вземане на рушвети и подкупи и за компрометиране на държавните интереси за лична изгода. Имената им ще научите. Онези, които ограбиха и изнесоха зад граница активи за милиарди, създадени от българския народ в продължение на десетилетия, по следите на които бе Държавна сигурност и които използваша чуждите служби за държавна сигурност, за да ликвидират българските! Имената им трудно ще забравите!

Целта на този отзив е не да повтаряме казаното от Шопов, а да напомним, че истината за ликвидирането на независимостта и унищожаването и разграбването на средствата за производство и просперитет на българския народ е документирана и се знае. Колкото повече хора се запознаят с нея, толкова по-големи са шансовете да си върнем националното достойнство и държавата.

Оставаме с надежда.

(в. „Нова Зора“ – заглавието е на в. „Тракия“)

ТЪРЖЕСТВА ВЪВ ВИДИН ЗА ЕКЗАРХ АНТИМ I

На 200 години от рождението
му бяха посветени
Патриаршеска света литургия
и ЛИТИЙНО ШЕСТВИЕ

На 16 септември в катедрален храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ във Видин, бе отслужена тържествена Патриаршеска света Литургия, посветена на 200-годишнината от рождението на екзарх Антим Първи (Атанас М. Чалъков от Лозенград). Тя бе оглавена от Негово Светейшество бл-

гарският патриарх Неофит и бе в съслужение с български митрополити и епископи, с архиепископ Евгений, ректор на Московската духовна академия, викарий на руския патриарх Кирил, представители на румънската православна църква, както и духовници от страната, от чужбина и Видинската епархия.

След богослужението българският патриарх Неофит оглави литийното шествие в памет на Антим Първи, преминало от катедралния храм на Видин до гробницата на Екзарх Антим Първи, където отслужи и заупокойна молитва за упокоение на блаженопочившия екзарх.

В художествената галерия „Никола Петров“ главният изпълнителен директор на „Български пощи“ Деян Дънешки валидира пощенско-филателно издание, посветено на екзарх Антим Първи. Пощенската марка е с номинална стойност 0,65 ст. в тираж 11 000 броя и специален пощенски печат. Автор на проекта е художникът Людмил Методиев.

Почетни медали с лика на екзарх Антим и грамоти бяха връчени от видинския митрополит Дометиан на духов-

ници, заслужили граждани и гости на събитието. Първият медал с лика на Антим получи Негово светейшество патриарх Неофит. Да пазим завета на първия български екзарх пожела патриарх Неофит: „Нашият любим, песнопаметен екзарх Антим заслужава всяка похвала човешка, църковна, обществена. Да пазим името българско и родна България, както той е пазил и обичал.“

БНТ излъчи предаване „История БГ“, посветено на екзарха и предавано директно от храма „Св. вмчк. Димитър Солунски“ във Видин. В него участваха Белоградчишкия епископ Поликарп, проф. Андрей Пантев, проф. Вера Бонева и доц. Лизбет Любенова. Те разкриха правдиво неговия многостранен образ на духовник, държавник и родолюбец.

На 10 септември в полунощ завърши Празникът на тракийската народна музика и песен – Първомай 2016. Той се провежда за 18 път и съвпада с първо-

ТРИ ДНИ ТРАКИЙСКИ ХОРА И ПЕСНИ В ПЪРВОМАЙ

майския есенен панаир и продължи три дни. Преди тържественото откриване на

празника бяха положени цветя пред монументално-пластичната композиция в прослава на тракийската музика и песен. Тя бе издигната през 2002 г. Първи по традиция излязоха на подиума оркестър „Дионис“ с ръководител Петър Тенев и танцовата формация „Евридика“ при читалище „Св.Св.Кирил и Методий – 1894“ от Първомай. Предста-

виха се тринайсет оркестри, сред които формация „Паскалев-Пловдив“, Пилашевския народен оркестър – Първомай, „Южни ритми“ – Хасково, „Млади тракийци“ от гр. Раковски, „Марица“ – Асеновград, „Славей“ – и „Брестовица“ – с. Брестовица, Конушенският оркестър, „Орион банд“ – Хасково и „Бисери“ – Котел. Оркестър

„Родопи“ от с. Първенец отбеляза юбилейната годишнина на солистката Дияна Иванова, преподавателка в музикалната академия в Пловдив. Тя бе удостоена със Знака на града и диплом от кмета Ангел Папазов. Дефиле направи и кукерската група на читалището в Първомай.

И тази година жители на Камилски дол и техни съселяни, пръснати по света, се събраха на затрогваща земляческа среща. Това се случи благодарение на инициативен комитет от църковното настоятелство от храма „Св. Георги“ в селото, на енергичния кметски наместник Анушка Георгиева и на финансовата подкрепа на община Ивайловград.

ЗЕМЛЯЦИ СЕ СЪБРАХА В КАМИЛСКИ ДОЛ

С умиление, вече побелели и помъдрели, някогашни приятели и съседи се прегръщаха и си спомняха отдавна отлетелите детски и ученически години в местното училище, което от десетилетия е затворило врати.

На събора бяха отбеляза-

ни 103 години от събитията през злокобната 1913 г. и 176 г. от създаването на храма „Св. Георги“. През 1913 г. селото е опожарено, а 21 непокорни българи са жестоко изсклани в местността „Кючук кале“ от башибозушки

банди. Анушка Георгиева приветства гостите и жителите на Камилски дол. Кметът на община Ивайловград Диана Овчарова ги поздрави присъстващите за чудесната проява и за това, че не забравяме родния край. После на мегдана се завиха кръшни хора, а за доброто настроение на хората се погрижиха Марияна и Христо Гайдарови. (в. „Нов живот“)

ПРЕДСТОЯЩО

НАЦИОНАЛНО ТРАКИЙСКО ПОКЛОНЕНИЕ В МАДЖАРОВО

Съюзът на тракийските дружества в България и Община Маджарово ви канят да присъствате на Националното тракийско поклонение „Ден на тракийската памет“, посветено на 103 годишнина от разорението на тракийските българи. То ще се състои на 1 октомври т.г. и ще започне в 11 часа с тържествено възпоменателно поклонение пред Пантеона на загиналите тракийци в мемориалния комплекс. Ще бъдат поднесени цветя и венци пред паметниците на войводите Димитър Маджаров и Руси Славов и на Капитан Петко войвода. На централния площад в Маджарово ще има концерт на тракийски художествени състави и изпълнители. а вечерта от 19 ч. пак там за маджаровци и гостите ще свири оркестър „Колорит“.

Честито!

Централното ръководство
на Съюза на тракийските дружества
в България и редколегията на вестник
„Тракия“ честитят на рождениците на Съюза:
Каля Кирчева – София 5.X.1925 г.
Румяна Вълчева – Варна 7.X.1957 г.
ген. Тодор Бояджиев – София 10.X.1939 г.
Чавдар Георгиев – София 18.X.1955 г.
ген. Нонка Матова – Пловдив 20.X.1954 г.
Соня Ангелова – София 20.X.1952 г.

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А

Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталоген
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: чл.-кор. на БАН Васил ПРОДАНОВ, проф. Иван ФИЛЧЕВ,
Елена АЛЕКОВА, Никола ИНДЖОВ и Хубен СТЕФАНОВ; Главен редактор: Тодор КОРУЕВ
e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел.02/986 71 26; факс:02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSGF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Валентина АНГЕЛОВА (Бургас) – 0879 545 115; Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67;
Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Михаил МИХАЙЛОВ (Сливен) – 044/62 48 53;
Анета Георгиева (Хасково) – 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

Тракийски аристократи с урни в Глухите камъни

КОНСТАНТИН СЪБЧЕВ

Глухите камъни е един от най-големите тракийски скални култово-погребални комплекси в Източните Родопи. Възникнал е през ранножелязната епоха и е функционирал през античността и средновековието. Представлява комплекс от над 200 трапецовидни ниши, които са издълбани върху монолитен скален блок, изсечени в скалата две гробници и стълба, водеща към водохранилище и тракийско селище, съществувало южно от скалата. Като пример за почитта на населението към това място и приемственост между религиите тук е изградена и църква от V–VI в., част от монашеска обител, която вероятно е разрушена и разграбена от войниците на Третия кръстоносен поход.

Мястото е обявено за природна забележителност в края на 1972 г.

Светилището е разположено върху четири скални масива, разделени от дълбоки проломи. Намира се в най-високите части на източнородопския рид Гората при надморска височина 500–560 метра в землището на село Вълче поле. То е в рамките на днешната община Любимец, непосредствено до землището на село Ефрем, община Маджарово. До него се достига по черен път, отделящ се от превала при шосето свързващо селата Малко Градище и Дъбовец.

Естествено скалите са насочени на юг към Вълчеполската котловина. Оттук се открива поглед и към началото на язовир Ивайловград при село Бориславци. На около 700 метра източно от местността се намира едноименния връх – Глухите камъни, който е и най-високият връх от рид Гората.

Глухите камъни са посетени и споменати от братята Карел и Херман Шкорпил.

В края на 70-те години тук са извършени и теренни проучвания от екип на археолога Иван Венедиков. Известността си получават едва след 1975 г., когато Александър Фол ги описва. През 2008 г. започват същински теренни проучвания водени от екипи на археолозите Георги Нехризов и Дойчин Грозданов.

Светилището вероятно е част от цял комплекс свързан с населено място южно от него в посока към река Арда. Интересни са нишите, издълбани в скалата и придаващи ѝ вид на пчелна пита. Основната част от нишите са трапецовидни, но има и засводени или правоъгълни. Подобни ниши се откриват на много места из Източните Родопи. Предполага се, че тук е полаган прахът на умрели знатни траки от района. В подножието на най-западния скален блок са издълбани две килии, за които учените

имат версия, че са гробници на местните владетели или пък са служили за баптистерий през средновековието. В единия край на скалата нагоре са изсечени стъпала, които водят до резервоар за вода, издълбан в скалата.

На площадка в основата

на скалата са открити основите на църква от V–VI век. Вероятно тя е изградена върху езическо светилище. Южно от скалите са открити основите на различни сгради, които вероятно са имали представителен вид, както и останки от крепостна сте-

на. От артефактите интерес представляват съдове, служили за преливане на течности, мраморна плочка с изобразен на нея символ, както и монети, една от които от елинския град Абдера, намирал се при устието на Места. (в., „Стандарт“)

АРХЕОЛОЗИТЕ РАЗКРИХА НАПЪЛНО ЕПИСКОПСКАТА КАТЕДРАЛА НА ПЕРПЕРИКОН

За нови разкрития при разкопките на Перперикон съобщи на пресконференция проф. Николай Овчаров. Екипът му разкри епископска катедрала от раннохристиянската епоха. Това е трикорабната базилика, която, по думите на археолога, е най-голямата в Родопите и една от най-големите в страната. Тя е датирана към втората половина на 5-и век.

Злато добивали предците ни

Проф. Николай Овчаров показва слитъче самородно злато – първото доказателство за добива на злато на Перперикон. Късчето – 4,86 г, около 22 карата, може да е използвано и като масивна златна монета от епохата – солид, която е

била с тегло 4,5–4,6 г, уточни ученият. На пресконференция в БТА професорът определи като много успешен 17-ият археологически сезон на Перперикон. Той показва малка част от над хилядата находки – ценни с естетическата и с историческата си стойност.

Между тях са сребърни и бронзови гривни, наушници и обици, които датират към 12–14-и в. некропола, в който се е превърнала трикорабната раннохристиянска базилика през близо хилядолетното си съществуване.

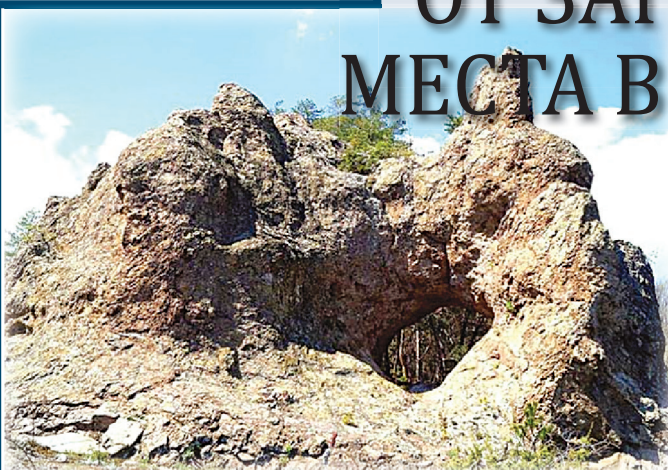
В началото тя е била с размери 34 м дължина и 14 м ширина, с атриум /двор/ с изящна колонада, през Средновековието става едно-

корабна – с дължина 25 м, през 12–13-и в. е около 15 м, а през 14-и в. вече е място за погребения. Досега са разкрити около 35 скални гроба в църквата и близо до нея. В базиликата са намерени и много монети, които свидетелстват за съществуването ѝ от втората половина на 5-и в. до втората половина на 14-и в.

Около 200 000 годишно са посетителите на един от най-значимите обекти на културния туризъм у нас – статистиката за тази година още не е излязла.

ИЛКАЯ – ЕДНО ОТ ЗАГАДЪЧНИТЕ МЕСТА В БЪЛГАРИЯ

Сред най-мистичните места в цяла България, притежаващи уникална енергия, е и светилището Илка, известно още с името Лековит камък, което обаче е посещавано

от сравнително малък брой туристи. То се намира близо до село Воденичарско, община Джебел, под крепостта Малка Устра, и според някои напомня на един друг култов обект в Бъл-

гария – светилището от тракийско време Белинташ в Родопите. В местна легенда се разказва за лечебен камък, като наред с това се вярва, че престоят на едно от най-загадъчните светилища в България може да помогне при здравословни проблеми. Нужно е обаче да се мине три пъти през една пещера, след

което човек трябва да остави една своя дреха или само част от дреха, тъй като се вярва, че по този начин и самата болест остава завинаги там, напусайки страданието.

Много от хората, посетили това необикновено място в България, споделят, че имат различни уникални преживявания – чуват музика, виждат образи, плаващи във въздуха, но към момента Илка и нейните особени енергии все още не са били предмет на сериозно изследване.

